

Lulu

Lulu była bardzo zaskoczona, gdy pewnego dnia
poczuła, że jest baletnicą.

Nie wiedziała, czy to przez magiczną zupę taty, czy inne czary.

Ledwie dotknęła stopą ziemi, stuk-puk, a coś jakby uniosło ją
w powietrzu i nogi same zaczęły tańczyć:

wykręcać zgrabne piruety i sprężyście podskakiwać.

Lulu stwierdziła też ze zdziwieniem, że ma na sobie różową
spódniczkę z tiulu, zwaną tutu, ale dorośli jej nie widzieli.

Tylko Mama, kiedy mocno wyteżyła oczy, mogła ją zobaczyć.

Czasem pytała Lulu: „Czy włożyłaś dziś swoją spódniczkę?”.

Lulu, ubrana w tutu, zwiedza świat. W czasie deszczu wkłada
kalosze i zieloną pelerynę i skacze po wielkich kałużach. W szkole
nie ma kiedy tańczyć i podskakiwać, lecz Lulu mimo to nosi
swoją tiulową spódnicę, by nie zapomnieć, co sprawia jej radość.

Bo taniec sprawia jej ogromną radość.

Dorośli często się spieszą.
Zamyśleni wbijają wzrok w chodnik.
Dorośli często nie są tym, kim chcieli kiedyś być.

Marzą wtedy, by być kimś innym.

Ale gdy im się przyjrzeć, można zauważyć dziwne rzeczy.
Na przykład pan sąsiad codziennie rano wychodzi do pracy
ubrany w czarny garnitur.

Lulu wie, że on tak naprawdę jest **muzykiem**, choć tego nie
widać od razu. Jednak gdy Lulu patrzy na niego, widzi wyraźnie

czerveną **gitare** na jego plecach.

Kiedy sąsiad wychodzi rano do pracy, słychać unoszącą się za nim
melodię, która porywa Lulu do tańca. Mama też usłyszała raz tę
muzykę i ze zdziwieniem zapytała: „Kto tak gra?”.

A potem chwyciła Lulu za ręce i tańczyły razem.

